

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

**Philippi Ecclesiae Eystettensis XXXIX. Episcopi. De
Eivsdem Ecclesiae Divis Tvtelaribvs. S. Richardo. S.
Willibaldo. S. Wvnibaldo. S. Walpvrga. Commentarius
nunc primum evulgatus**

Philipp <Eichstätt, Bischof>

Ingolstadii, 1617

XIII. Gundackarus I.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-70477](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-70477)

Interfuit Megingozus secunda Synodo Franco-
furdienſi, in qua de Bambergenti Episcopatu condē-
do præcipuè actum est, ſubſcripſitque vnà cum aliis
præſulibus diplomati Ioannis Pontificis, quo confi-
lium Henrici Imperatoris de hoc Episcopatu inſti-
tuendo approbat. Vide vitam S. Henrici cap. 10. &
notas noſtras ad caput X. & XII. Nunquam tamen
conſentire voluit, vt aliquid de Iurisdictione diocē-
ſeos Eystettentiſis tolleretur, & Bambergenti adiecer-
tur, prout paulò poſtaudies.

Centuriatores Magdeburgenſes Cent. XI. cap. 10.
eùm apud Bruſchiũ aliquid de canonizatione S. Wil-
libaldi lectitaſſent, continere ſe non potuerunt, quo-
minus calumniarentur Willibaldum in Deorum nu-
merum, more gentilium, relatum eſſe. At nec Eych-
ſtettēſes, nec alij Willibaldum pro Deo, ſed pro ſeruo
Dei habent, & colunt; & ſi vel ex infante quæras, num
Willibaldus ſit Deus, ſonora voce non eſſe Deum te-
ſtabitur, nec *canonizatio* eſt Deitatis, ſed ſanctitatis te-
ſtificatio, & publica declaratio.

XIII. Gundackarus ſeu Gunzo.

Hinc Gundackarus virtutum germine clarus.

Electus eſt anno Chriſti M. XI V. ſedit annis quinq;.
Rebus mortalibus valedixit anno M. XIX. XIII.
Kalend. Ianuarias, hoc eſt XX. die Decembris. Sub
hoc Episcopo, tam eſi volente & conſentiente, non
modica terræ pars Diocēſi Eychſtettentiſi abſciſſa; &
nouo Episcopatu Bambergenti adiecta eſt. De qua
re liber Pontificalis iſt hæc. *Anno Domini M. XV. tem-
pore Gundekari primi, Episcopi Eystettentiſis, diuiſio eiufdem
ſedis in terminis eſt facta, qua extenditur ad proximam ri-*

pam, quæ nuncupatur Pagancia (Pegniz) & non ultra. Hæc determinatio & diuisio est facta apud Franckenfurt, præsentate Imperatore Henrico, & multis principibus in Curia solenni, ad instantiam Eberhardi Episcopi Babenbergensis primi & Imperatore precante, in subsidium eorum noue plantationis Babenbergensis, ut termini ex alia parte fluminis deinceps spectare dignoscerentur, sine conditione omni.

Cæterum in Synodo Francofordiensi, cui Megengozus seu Megengaudus adfuit, nihil actum videtur, de portione terræ Diocesanae ab Eystettenfi Episcopatu abscindenda; cum in vita S. Henrici, & in antiquis monumentis, quæ in Notis adduximus, nulla sit huius rei mentio; tantumque ea loca percenseantur, quæ ab Herbipolensi Episcopatu ad nouum Bambergensem translata sunt; sed postea ipse quoque Eychstettensis Episcopatus ad hanc nouam Imperatoris sponfam exornandam aliquid contribuere debuit. Rem narrat Anonymus Haferensis non sine stomacho, cuius en verba.

Præstantissimus Imperator Henricus, cum Babbergensem Episcopatum regaliter ditatum consummare non posset, nisi à circumiacentibus diœcesibus parochia terminos redimeret; Solus Agonista noster, tam moribus, quam genere fretus viriliter sibi restitit, & ad vita usque finem iniquo concambio nullatenus acquiescere voluit. Illo verò feliciter defuncto, Eystettensem Episcopatum ab initio usque tunc à nobilibus & summis viris habitum, ingeniosus Imperator tunc demum seruilipersonæ addixit, & Gunzoni cuidam Babbergensis Ecclesie Custodi, hoc ipsum ut strueret, dedit. Sub hoc Episcopo cum Caesar propositi properus prædictum concambium maturare vellet, & nouus ille Episcopus Capellanorum ac militum suorum tunc præcipuorum consilio fretus, constanter restitisset,

iracun-

iracundo admodum animo Casar fertur dixisse. Gunzo quid hoc audio de te? An ignoras, quia propterea Episcopum te loci illius feci, ut quia voluntatē meam cum priore, ut pote ^{* socio *} consanguineo meo, perficere non poteram, tecum, qui eiusmodi es, sine dilatione perficiam. Cauene vnquam tale quid audiam ex te, si vel Episcopatum vel gratiam meam velis retinere. Quibus auditis, Episcopus quidem obmutuit; Clerus verò & militia in contradictione perstiterunt.

XIV. Waltherus.

Post hunc VValtherius colit Ecclesiam venerandus.

Sedit annos duos. Excessit è viuis anno Redemptoris M. XXI. XIII. Kal. Ianuarij, hoc est, XX. die Decembris. Addit Bruschanus Catalogus obiisse & sepultum esse Rauennæ, cū Romam negotiorū causa peteret. Hallucinantur ergo Centuriatores qui Cent. XI. cap. X. Gundackaro immediatum successorem, tribuunt Heribertum; cū Waltherus seu Gvvaltherus interiectus fuerit. Subscripsit hic Waltherus cum aliis multis Episcopis & Principibus Imperij, Diplomati, quo S. Henricus Imp. confirmauit omnes omnium prouinciarum donationes, quibus Ecclesia Romana ab antecedentibus Imperatoribus & Regibus cohonestata fuerat. Quod Diploma exstat apud Baronium anno M. XIV. Et quamuis Baronius hoc diploma ad hunc annum referat, non tamen credidit hoc anno datum esse, sed cum diploma annum Domini non signet, ad hunc reuocare voluit, quo Imp. Henricus diadema Imperatorium accepit, quia plerumq; Imperatores in coronatione sua Ecclesiæ Romanæ priuilegia confirmare solebant. Cū autem Waltherus Episcopatum adeptus sit anno M. XX. nec